

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationum// Roberti Bel-//larmini Politiani,// Societatis
Iesv// De Controversiis// Christianae Fidei, Adver-//sus
huius temporis Haereticos,// Tomus ...**

De Sacramento Evcharistiæ - Sex Libris Explicata

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1589]

VD16 B 1603

XV. Mendacia Kemnitij de forma Sacramenti Eucharistiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54113)

fello hoc probante in epist. ad Hebræos, cap. 7. Item mysterium fidei rectè vocari calicè sanguinis Domini, dubium esse non potest, cum nulla in re alia magis, & frequentius exercenda sit fides reclamantibus omnibus sensibus, quàm in hac.

CAPVT XV.

Mendacia Kemnitij de forma Sacramenti Eucharistia.

DRÆTER obiectiones notâda sunt etiam aliquot mendacia Kemnitij in hac disputatione de forma consecrationis Eucharistia, in 2. parte Exam. Trident. Concilij, sess. 13. cap. 1.

PRIMUM est pagina 336. & 337. Catholicos multum inter se disputare, quæ sint verba, quibus Eucharistia consecranda est: & Concilium Tridentinum noluisse determinare, quæ sint illa verba, cum à multis id ab eo petitum esset. SED mendacia esse ista crassissima, patet ex omnibus Missalibus, ubi literis magnis, & sæpe rubeis adscribuntur verba consecrationis, ut nemo illa ignorare possit. Nec ullus id à Concilio petit, neque Concilium id tractavit, quia sciebat rem esse notissimam, & iam antea sufficienter explicatam in Concilio Florentino. Non ignoro Scotum in 4. sentent. distinct. 8. q. 2. artic. 2. quæstionem mouisse, an solis illis verbis: *Hoc est corpus meum*, consecratio perficiatur. Sed idem Scotus affirmat, illa sola ad formæ essentiam pertinere: neque negat omnia, & sola illa recitanda esse in mysterio Eucharistia, quæ in Missalibus præscribuntur.

SECUNDUM est eadem pagina 336. ubi dicit, quosdam Theologos docuisse quatuor tantum verba esse de substantia formæ in consecratione panis, nimirum illa: *Hoc est corpus meum*; sed sanctum Thomam existimasse alia quædam esse necessaria. At mentitur in caput suum: nam S. Thomas 3. parte q. 78. artic. 2. de forma consecrationis panis in nulla re dissentit ab aliis.

TERTIUM est pag. 337. ubi dicit, Colonenses in suo Antididagmate, & Lindanum publicè scribere, panem & vinum per sola Christi verba non consecrari, nisi addantur reliquæ preces Canonis Papistici. Hoc etiam esse mendacium patet ex

ipfis auctoribus. Nam in Antididagmate, tit. An sine prece canonica Ecclesiæ consecratur Sacramentum: & in Panoplia Lindani, lib. 4. cap. 41. solum docetur eos non verè consecrare, qui verba Domini solum recitant in lectione epistolæ ad Corinthios, quod est verissimum, neque à Kemnitio negari solet.

QVARTVM est ibidem, vbi dicit, apud Catholicos dubitari, an ad consecrationem Eucharistiæ sit necessarium alere sacrum, sacræ vestes, sacer minister, & reliqua Papalis Missæ Panoplia. **SED** Catholici nunquam de his rebus dubitarunt. Omnes enim docent, ad essentiam consecrationis non requiri, nisi materiam, formam, & ministrum: reliqua adhibenda quidem esse, neque sine peccato omitti posse; tamen ad essentiam non pertinere.

QVINTVM est pag. 339. vbi Canonem Missæ ex corrupto, & integro, immò ex multis corruptis confarctatum mentitur. **SED** debuisset vel vnum verbulum notare, quod corruptionem aliquam redoleret.

SEXTVM est pag. 340. vbi dicit, Lindanum Basilio tribuere Eucharistiæ consecrationem fieri verbis, non scriptis. At Lindanus hoc non dicit, vt ex loco notato patet: sed solum ait veteres Patres non fuisse contentos verbis consecrationis, quando sacra faciebant, sed addidisse alia non scripta. Id quod verè exstat apud Basilium lib. de Spiritu sancto, cap. 27.

SEPTIMVM est pag. 346. vbi dicit, Catholicos existimare per sola verba institutionis non posse fieri consecrationem, nisi adhibeantur ea, quæ addita sunt in Canone Missæ. **SAD** hoc merum mendacium est. Catholici enim requirunt quidem vniuersum Canonem, vt ritè, & sine peccato consecratio fiat; fatètur tamen veram esse consecrationem, quæ solis verbis institutionis fieret.

OCTAVVM pag. 347. vbi dicit, Proclum quendam fingere Apostolos intra diem Ascensionis, & Pentecostes composuisse Canonem, vt esset forma consecrationis. **AT** S. Proclus vnus est ex antiquis, & Orthodoxis Patribus; quippe qui post Chrysostomum, Episcopus fuit Constantinopolitanus. Eius exstat libellus de traditione diuinæ Liturgiæ, in quo non dicit Apostolos Canonem composuisse ante diem Pentecostes, vt Kemnitius mentitur, quod nec vilo modo verissimile est: sed dicit eos post Ascensionem Domini, antequam

diuiderentur in varias regiones, totos se ad orationem colligere solitos, & maximè ad sacrificium celebrandum, semper in memoria habentes illud: *Hoc est corpus meum.*

ULTIMVM est ibidem, vbi dicit, Catholicos tribuere consecrationem non solum recitationi verborum, sed variis sacrificuli gestibus, expansioni manuum, eleuationi, inclinationi ceruicis, conuersioni corporis, libri transpositioni. SED hæ sunt meræ nugæ: nemo enim Catholicorum in his ponit essentiã consecrationis; etsi cæremonias ipsas meritò omnes venerantur.

CAPVT XVI.

De ministro Sacramenti Eucharistia.

EXPLICATIS causis intrinsecis Sacramenti huius, materia videlicet, & forma: sequitur vt de extrinsecis, efficiente, & fine, siue effectu disputemus. Ac de efficiente quidem primaria causa, nulla controuersa est; constat enim Christum esse, qui & Sacramentum hoc instituit, & primus confecit, & nunc etiam per ministros suos quotidie conficit. De causa secundaria, id est, de ministro, multa disputata sunt in lib. de Sacramentis in genere, vt, an requiratur fides in ministro, an bonitas, an intentio, & alia id genus, quæ sunt communia ministris omnium Sacramentorum: tractatum quoque fuit, an ministri Sacramentorum quilibet Christiani sint, an solum ij, qui certo ritu ad hoc ministerium consecrati sunt. Quare hoc loco id solum tractandum est in particulari, num ad Eucharistiæ consecrationem, requiratur certa ministrorum ordinatio, an verò non requiratur.

Et quidem Ioannes VViclefus in dubium hoc reuocauit teste Thoma VValdensi, tomo 2. de Sacramentis, cap. 7. & 28. Videbatur illi valde mirum, si posset malus Sacerdos consecrare Eucharistiam, & id non posset laicus bonus: non tamen omninò rem definire voluit.

At Lutherus audacior apertissimè rem definiuit: siquidem Lutheri sententia manifestissima est, quemlibet Christianum ex Baptismo potestatem habere Eucharistiam consecrandi, licet officium assumere nemo debeat, nisi legitimè vocatus, excepto casu necessitatis. Id habet Lutherus in libro de Babyl. captiu. cap. de Ordine; in lib. de instituen dis ministris ad senatum

H h s rum